

ARCIDIECÉZNÍ CHARITA PRAHA

Pomáháte nám pomáhat!

Číslo 8
15. srpna 2011

Milí přátelé,

zdravíme Vás opět po měsíci ze stránek Bulletinu Charity Praha. Kromě novinek z naší arcidiecéze a ze zahraničních misí v něm najdete i stanovisko Charity Praha ke kritice programu Adopce na dálku* ze strany UNICEF. Jde o kritiku neoprávněnou a nekonstruktivní, která pramení z neznalosti. Poškozuje dobré jméno Charity Praha a znejistuje dárce. Věříme, že organizace by měly ve své snaze pomoci potřebným spíše spolupracovat a doplňovat se. Děkujeme za Vaše četné ohlasy, které zmíněnou kritiku odsuzují. Děkujeme za Vaši důvěru!

Petra Matulová
vedoucí Rozvojového střediska

VYBÍRÁME Z OBSAHU:

Ohlédnutí za návštěvou běloruských dětí
Zapojte se do programu Adopce na dálku*
Představujeme Stacionář pro seniory

str. 2
str. 3
str. 6

NEOPRÁVNĚNÁ KRITIKA ZE STRANY UNICEF rozhořčila dárce Charity Praha

„Svým neomaleným vyjádřením o projektu Adopce na dálku* urazila ředitelka české pobočky UNICEF české dárce a práci mnoha lidí, kteří Charitě zasvětili svůj život.“ Toto a podobná vyjádření přicházely v průběhu minulého týdne Charitě Praha od jejích dárců v reakci na kritiku programu Adopce na dálku*, která zazněla z úst Pavly Gomby, ředitelky UNICEF.

Jaké argumenty proti programu Adopce na dálku* Pavla Gomba přináší? V jádru její kritiky stojí domněnka, že je k podpoře vybíráno vždy jedno dvě děti z komunity, dále že je zbytečné nakupovat dětem školní uniformy a že z nákupu uniforem profitují jen jejich bohatí výrobci. Dárců se pak nejvíce dotkl výrok, že „dětí, které jsou hezčí a vypadají na fotce chytřejší, mají větší šanci (získat vzdělání) než ty s rozpláclym nosem, které chytře nevypadají.“

FAKTA O ADOPCI NA DÁLKU*

Kritika ze strany UNICEF pramení z neinformovanosti, vychází totiž ze smyšlených skutečností. Realita programu Adopce na dálku* Arcidiecézní charity Praha je jiná.

Program podporuje celé komunity, nejen vybrané žáky a studenty. 20 % z finančních příspěvků od dárců je věnováno na komunitní programy (zdravotní péče, pod-

pora drobného podnikání, stavba a vybavení škol, osvěta, mikrofinancování apod.). Podpora konkrétních dětí se děje tak, aby z ní profitovaly i další děti v komunitě a celé rodiny. Příkladem je doučování. Charita jej organizuje ve vesnicích pro všechny děti, nejen ty podporované.

(NE)ZBYTNÉ UNIFORMY

Školní uniformy jsou na školách povinné, nejde tedy o zbytečný výdaj. Pro chudé děti je uniforma svátečním oblečením, které nosí i např. na bohoslužby, ve svátky apod. Samotný nákup uniforem v rámci programu Adopce na dálku* je rozvojovým projektem podporujícím drobné podnikání. Uniformy totiž šijí ženy ve vesnicích. Na některých místech jsou zřízeny chráněné dílny, které zaměstnávají lidi se zdravotním postižením.

(Pokračování na str. 2)

PŘIPRAVUJEME

20. ročník **BENEFIČNÍHO KONCERTU**
v Obecním domě v Praze
31. října 2011

na programu:
B. Smetana – Má vlast

Koncert zahájí
Evropský týden dobrovolnictví v Praze,
spolupřadatelé koncertu
jsou hlavní město Praha a MŠMT.

Rezervace vstupenek přijímáme od
září na koncert@charita-adopce.cz.

(Dokončení ze str. 1)

V Zambii např. přispělo České vel-vyslanectví v Harrare finančními prostředky na zřízení krejčovské dílny. V ní se v oboru švadlena vyučily již desítky žen. Dnes šíjí uniformy nejen pro děti z programu Adopce na dálku[®], ale mají zakázky v širokém okolí (o krejčovské dílně

jsme vás informovali v květnovém Bulletinu).

KONKRÉTNÍ ČIN LÁSKY JE VÍC NEŽ POLITIKAŘENÍ

Poslední argument Pavly Gomby ukazuje, že nezná Adopci na dálku[®] Charity Praha. I děti „s rozpláclym nosem“ začnou ihned po registraci do programu chodit do

školy, i když ještě čekají na své dárce – on se dříve nebo později najde. Program Adopce na dálku[®] je totiž program Charity (z lat. caritas – milosrdná láska) a láska na rozdíl od politikaření nepolitického UNICEFu není ochotná obětovat jedině dítě (třeba i s rozpláclym nosem) ve jménu vyšších ideálů. □

BĚLORUSKÉ DĚTI OBKLOPILA V ČESKÉ REPUBLICĚ LÁSKA

Do fialového autobusu s běloruskou poznávací značkou nastupuje třicet šest běloruských dětí. Chlapci a děvčata z grodenské a vitebské oblasti se po týdenním pobytu v České republice, kdy strávily víkend v rodinách a dva dny s pracovníky Charity Praha v Krkonoších, vrací domů. Jejich zářící oči svědčí o tom, že mají na co vzpomínat. Ve spoustě dojmů a zážitků z letošního pobytu se však jeden opakuje jako refrén: děti jsou vděčné především za láskyplné vztahy, které je během celého pobytu obklopovaly.

„Do České republiky jsem letos přijela poprvé a napřed jsem se trochu bála. Nikdy jsem totiž nebyla v cizině a ani jsem nejela tak dlouho v autobuse,“ říká 12letá Anna z Vitebska. Stejně jako ona ani většina ostatních dětí z programu Adopce na dálku[®] v Bělorusku totiž nemá možnost cestovat do zahraničí, a letní pobyt v České republice je pro ně tedy obrovskou událostí, na niž se celý rok těší.

BOHATÝ PROGRAM

„V rodině paní Markéty, která podporuje mé

vzdělávání a rozvoj, jsem si hned zvykla. Byli na mě moc hodní a hodně jsme toho spolu podnikli. Společně jsme navštívili například ZOO a prohlédla jsem si také velké muzeum hraček. S ostatními dětmi z Běloruska a s pracovníky Charity Praha jsme zase strávili celé dopoledne v akvaparku, kde jsme jezdili v barevných toboganech.

ALBUM NA PAMÁTKU

Ale nejvíc ze všeho se mi líbilo, že jsem se mohla seznámit s celou rodinou paní Markéty a že jsme prostě byli všichni spolu. Povíдали jsme si, veselili se, hráli jsme si a smáli se. Bylo mi tady moc dobře a jsem vděčná paní Markétě a její rodině, že mi umožnili do České republiky přijet,“ vypráví Anna. Ještě než naposledy zamává ze schůdků autobusu, rychle nám ukazuje album plné fotografií ze svého pobytu, které jí paní Markéta dala na památku, a uzavírá: „Teď už se ale moc těším domů, protože tam budu mamince a bráškům všechno o mém pobytu v České republice vyprávět.“ □

SPECIFIKA PROGRAMU ADOPCE NA DÁLKU[®] V BĚLORUSKU

- ☞ V Bělorusku je základní a střední vzdělání hrazeno státem. Finanční podpora přispívá na životní potřeby a mimoškolní aktivity dětí a mládeže ze sociálně slabých rodin a tím i ke zlepšení jejich životních podmínek.
- ☞ Jedním z cílů programu Adopce na dálku[®] v Bělorusku je (na rozdíl od ostatních partnerských zemí) navázání osobních vztahů s dárce z České republiky, které přispívají k celkovému osobnostnímu rozvoji dětí.
- ☞ Minimální roční příspěvek činí 6 900 Kč.
- ☞ Částka zaslaná nad rámec ročního minima (po odečtení administrativních nákladů) jde přímo na podporu dítěte a jeho rodiny.

DARUJTE NÁM ŠANCI VZDĚLÁVAT A ROZVÍJET SE!

Stejně jako jinde ve světě rodíme se my, postižené děti, i v rozvojových a chudých zemích. Náš už tak nelehký osud ztěžuje tradiční nepřijetí společností. V minulosti se nás naše vlastní rodiny často zřekly nebo nám nevěnovaly dostatečnou pozornost. Situace se dnes mění k lepšímu i díky obětavé práci speciálních škol. I když většina z nás nikdy nebude zcela samostatná, máme možnost rozvíjet svoje přirozené talenty a naučit se jednoduchým pracím, díky nimž přispějeme do rodinného rozpočtu.

Daruje nám šanci vzdělávat a rozvíjet se. Zapojte se do programu Adopce na dálku® nebo podpořte některou z našich škol.

Děkujeme!

Pokud jste se rozhodli podpořit speciální školy nebo některé z těchto dětí, kontaktujte prosím Rozvojové středisko na tel. 224 246 519 nebo e-mailu adopce@charita-adopce.cz.
DĚKUJEME.

Soumya Pujari

Soumya se narodila s Downovým syndromem. Pochází z nuzných poměrů. Má 3 sourozence. Rodiče zpočátku nepovažovali za nutné poskytnout dívce žádné vzdělání, na naléhání řadových sester se však nakonec rozhodli jí studium umožnit.

Soumya miluje tanec a sporty a díky škole se zlepšuje v sociálních a manuálních dovednostech.

Ganesha Bhandari

Ganesha je mentálně zaostalý, druhým rokem navštěvuje speciální školu. Jeho otec již nežije, maminka trpí cukrovkou a vysokým krevním tlakem a stará se kromě Ganeshi ještě o dalšího postiženého syna. Kvůli svému zdravotnímu stavu nemůže pracovat a velmi by uvítala podporu pro Ganeshova studia. Chlapec je velice srdečný, má talent na práci s malými dětmi, na zahradnické a jiné drobné práce.

Alesia Kurlmeljova

Alesia je běloruská dívka s kombinovaným zrakovým a sluchovým postižením. Matka Alesiu a jejího bratra vychovává a žije sama, její příjem nepřesahuje 100 eur měsíčně. Dívka je zodpovědná a klidná, je studentkou internátní školy pro slabozraké v Šklove. Podpora Alesii umožní dále rozvíjet její osobnost a matce pomůže ve zvládnutí nelehké finanční situace. □

JINÝ KRAJ, JINÉ... HRAČKY

Koukají tu na mě dva. Stojí v rohu kanceláře. Nehnou se z místa. Jedna má vypouklé břicho a na hlavě šátek a druhý natahuje ruku, skoro se rozbíhá. Už dlouho je nikdo nevzal do náruče, šustivého muže a ženu z banánových listů. Kdy vůbec malé hbité ruce spleť jejich životy z větrem ošlehaných, dešti smáčených a sluncem sežehnutých listů banánovníků?

Tento malý detektivní

ZAJÍMAVOST

příběh spleťaných dětských hraček, panenek z Ugandy, začal před tisíci lety kdesi v jihovýchodní Asii, odkud banánovník roznesli po Africe arabští kupci. V příručkách o přežití v divočině naleznete popis, jak z banánových listů postavit přístřešek. Ale návod, jak uplést panenku, nikoli. Asi i proto koupíte holčičce panenku z plastu, namísto, abyste ji vyrobili z banánového listu. A klukovi asi koupíte ten kopačák, s nímž se hrálo na minulém šampionátu, než abyste mu ho smotali třeba z listů kaštanu podobně jako v Ugandě.

Jiří Kožušník

TECHNICKÉ UČILIŠTĚ V MALONGWE roste studentům pod rukama

Správu nad Technickým učilištěm jsme převzali, abychom zde vytvořili kapacitu pro větší počet studentů a zlepšili kvalitu teoretické i praktické výuky. O rozvoji školy vás na stránkách Bulletinu pravidelně informujeme od roku 2009. Jak se studentům a studentkám vede v těchto dnech?

K učilišti přistavujeme nové budovy. Po dívčí ubytovně, učebnách a koupelně přichází nyní na řadu kuchyň. Vzhledem k apetitu a pracovnímu nasazení některých studentů je to budova nanejvýš důležitá. A protože se na našem Technickém učilišti v Malongwe se stavbou rozhodně neloudají, studenti-zedníci už pod odborným učitelským dohledem připravují pozemek a kopou základy, aby byla kuchyň co nejdřív hotová a mohla začít sloužit. Radost

z nové budovy bude mít určitě i paní kuchařka, která zatím pro celou školu vaří na otevřeném ohni – v nové kuchyni na ni totiž budou čekat také zbrusu nová kamna, díky kterým škola ušetří na palivovém dříví a která paní kuchařce ušetří práci, čas i plíce. A nejen to – jedny kamna budou v kuchyni nově za účelem převařování pitné vody pro studenty, jež bylo dopsáno na otevřeném ohni prakticky jen těžko proveditelné.

TEN UMÍ TO A TEN ZAS TOHLE

Kdo zabloudil na Technické učiliště v posledních dnech, mohl na vlastní oči vidět, jak vypadá výuka řemesla v praxi. Kluci-truhláři vyráběli lavice pro střední školu ze sousední vesnice a opravovali nábytek pro místní kanceláře programu Adopce na dálku*, zatímco děvčata-švadlen-

ky dokončovala zakázku na výrobu uniforem pro základní školu sv. Jana Nepomuckého v Kitule. Zisk z těchto a dalších zakázek přitom putuje do školního rozpočtu, a přispívá tak k rozvoji školy a zlepšování podmínek pro studenty. Obor mechaniků v posledních dnech pilně pracuje na kovových dvoupatrových postelích pro novou dívčí ubytovnu – za pěkné, namodro natřené palandy jsou dívky svým šikovným spolužákům jistě vděčné. Studenti zedničiny dál pomáhají s pracemi na stavbě školních budov, do nových učeben za pár týdnů truhláři vyrobí stoly a židle, elektrikáři pomůžou nainstalovat elektřinu. Studentům i učitelům tak škola vzniká a roste doslova pod rukama – a možná právě proto postupují práce rychleji, než by to dokázala kdekájaká profesionální stavební firma. □

HLEDÁME DOBROVOLNÍKY

O aktuálním dění v Technickém učilišti v Malongwe nás z Ugandy informovala **MICHALA CHATRNÁ, koordinátorka rozvojových projektů.**

Michala pracovala v Ugandě nejprve jako dobrovolnice, kde získala potřebné zkušenosti (rozhovor s Michalou jsme uvedli v březnovém Bulletinu).

UVAŽUJETE O DOBROVOLNICTVÍ V AFRICE?

Hledáme dobrovolníky do Nemocnice sv. Karla Lwangy v Ugandě na zdravotnické pozice (zdravotní sestra, výpomoc do laboratoří, lékaři atd.).

Pro více informací, prosím, pište na office@charita-adopce.cz.

FARNÍ CHARITA PŘÍBRAM OTEVŘELA nový stacionář pro seniory

Od července je v Příbrami díky tamní farní charitě otevřen nový Denní stacionář. Je určen zejména seniorům, jimž napomáhá setrvalvat co nejdéle v domácím prostředí. V okrese Příbram dosud žádná podobná služba dostupná nebyla.

Stacionář pomáhá lidem, kteří ztratili soběstačnost v důsledku pokročilého věku, chronického onemocnění nebo zdravotního postižení. Alena Ženíšková, ředitelka farní charity, říká: „Chceme docílit toho, aby se klienti stacionáře zbavili pocitu samoty, opuštěnosti a zbytečnosti. Aby měli možnost setkat se s novými lidmi a navázat nová přátelství.“

Stacionář nabízí klientům řadu programů, například kondiční a rehabilitační cvičení, ergoterapii, muzikoterapii či canisterapii.

Služby Denního stacionáře je možné využívat každý všední den od 7.00 do 15.30 hod. (dle domluvy lze pobyt v zařízení prodlou-

žit). Součástí služby je i možnost dopravy do stacionáře a zpět. Případní zájemci o denní stacionář mohou kontaktovat Farní charitu Příbram na tel.: 318 635 050, 777 942 520 nebo se mohou nezáväzně do prostorů Denního stacionáře přijít podívat. □

DĚTSTVÍ V AZYLOVÉM DOMĚ PRO ŽENY A MATKY S DĚTMI V TÍSNI – I. díl

Dospělí se někdy dostanou do životní situace, kterou nejsou schopni řešit vlastními silami a jsou nuceni vyhledat pomoc sociálních služeb. Jednou z těchto služeb je azylový dům (AD) pro ženy a matky s dětmi. Jaký vliv má ubytování v AD na život dětí? Uvědomují si svou „odlišnost“ mezi ostatními? Svě zkušenosti s námi sdílí **Barbora Kadlecová, vedoucí AD Gloria, a Yvetka s Haničkou.**

„Myslíš, že kamarádky, které bydlí s maminkou v bytě, žijí jinak?“ zeptala se dětí Barbora. „Nevím, my jsme

jsem jim, že je to dobře, že si to hezky užijí. A ony: „No, to protože my jsme chudý a ten tábor je pro děti, když maminka na to nemá.“ A druhá ji doplnila: „No, a my jsme taky chudý a taky bych nemohla na normální tábor, takže můžu jet taky!“ a měly velkou radost.“

KDYŽ MÁ MÁMA NAROZENINY

O děti se v AD stará deset pracovníků. Jejich přítomnost stejně jako přítomnost ostatních obyvatel domu berou děti obvykle se samozřejmostí. Hanička povídá:

„... a na tom hřišti by s námi měly být tety, který by nás hlídaly celý den. A mámy by zatím uvažily... a tak. A mně se tady líběj ty miminka, jak sou úplně malý. A maminka měla narozeniny a my sme udělali ohýnek a všechny děti chodily na buřty a to bylo super.“

HRY A VÝLETY

Ke spokojenosti dětí přispívají bohaté aktivity: hry, výlety, kroužky apod. Jejich nedostatkem děti v AD Gloria určitě netrpí. Podrobnosti se dočtete v příštím Bulletinu. □

nejlepší kamarádky s Vanesou tady z azyláku,“ odpovídá Hanička. Některé děti neznají jiný způsob života než ten v AD, proto nemohou poměřovat a negativa vlastně nevidí. Zvykly si. Jiné si rozdíl uvědomují.

ŽÍT JINDE A JINAK

Bára Kadlecová vysvětluje: „Jsou děti, které si například ve svých sedmi či osmi letech už uvědomují, že žijí jinde a jinak, než jejich spolužáci ze školy. Pořád vidím dvě holčičky, které si povídaly venku na houpačce. Bylo sluníčko, vypadaly v šatičkách jak dvě malé princezny a volaly na mě: „Paní Báro, my spolu pojedeme na tábor!“ Řekla

VDĚČNÁ za každý den, kdy mohu POMÁHAT NĚST TÍHU STÁŘÍ

V rubrice Představujeme... dnes zavítáme do Stacionáře pro seniory, který Charita Praha otevřela na pražském Barrandově v roce 2008. O této službě si povídáme s její vedoucí IVANOU FOJTŮ.

❑ Komu jsou služby stacionáře určeny?

Služby stacionáře jsou určeny seniorům, kteří bydlí se svými blízkými doma, ale přes den se neobejdou bez pomoci druhých. V praxi to funguje tak, že rodina přiveze klienta ráno, cestou do práce, do denního stacionáře a odpoledne nebo večer si jej opět vyzvedává. U týdenního stacionáře provoz začíná vždy v pondělí ráno a klienti se opět domů vracejí v pátek večer.

❑ Kdo je typickým klientem stacionáře?

Uvedu jeden možná nejtypičtější příklad klienta stacionáře: Paní D. je zaměstnána na plný úvazek. Náhle musí řešit složitou situaci. Její maminka se po prodělané mozkové příhodě stala zcela odkázanou na pomoc druhé osoby. Paní D. i její manžel chodí do práce, děti studují. Zpočátku tuto situaci řeší dovolenou, ale to je jenom dočasné řešení. Ve chvíli, kdy nás paní D. oslovila, byla již sama na pokraji svých fyzických a psychických sil. V současné době je její maminka již třetí měsíc klientkou týdenního stacionáře. Od pondělního rána do pátečního večera zajišťuje potřebnou péči naše zařízení, víkendy tráví doma v kruhu své rodiny.

❑ Jak probíhá denní program ve stacionáři?

V našem zařízení nám nejde pouze o zajištění základních potřeb našich klientů. Služba stacionáře má i další rozměr. V našem zařízení se lidé stávají součástí společenství, které mohou sami spoluutvářet. Mohou si vybrat, jak bude vypadat jejich denní pro-

gram. Jeho součástí je kondiční cvičení, trénování paměti, rukodělné práce, besedy s hosty, zpívání a mnohé jiné aktivity, modelované vždy na míru schopnostem jednotlivých klientů.

❑ Přijímáte klienty z celé Prahy?

Služba je otevřena všem potřebným seniorům. Praxe však ukazuje, že zde určité místní omezení je, a to je způsobeno zejména dopravou klienta do zařízení. Rozšířili jsme provozní dobu stacionáře v každý pracovní den od 6.00 do 19.00 hod., aby se rodinní pečující vyhnuli dopravní špičce a stačili včas dojet do práce.

❑ Vy sama pracujete také v přímé péči. Čím vás práce se seniory obohacuje a co je na ní nejtěžší?

Na takovou osobní otázku je pro mě hodně těžké odpovědět. Jako křesťanka mohu říci, že cítím, že jsem byla pro tuto práci obdarována. Že mé místo, kde mohu pracovat a pomáhat, je právě u seniorů. Jsem ráda a vděčná za každý den, který mohu těmto lidem nějakým způsobem pomoci nést tíhu stáří. Stáří, které je naprosto přirozenou etapou života. A co je pro mě v mé práci s klienty nejtěžší? Nejtěžší je asi najít správnou míru, kdy ještě pomáhám a kdy už svojí pomocí druhého zneschopňuji. Někdy je také těžké si připustit, že svou pomocí konkrétního člověka nezbavím bolesti, nezachráním od smrti, ale jsem tady proto, abych tu tíhu, pokud bude chtít, kousek nesla s ním. ❑

Profil Stacionáře pro seniory Arcidiecézní charity Praha

Založení: 2008

Počet pracovníků: 6

Působnost: Praha, zejm. Praha 5

Kontakt: Renoirova 7/614,
152 00 Praha 5 – Hlubočepy

Tel.: 251 552 781

E-mail: stacionar@charita-adopce.cz

Web: praha.charita.cz/sluzby/stacionar